

Ρωμαίος Λαυράκης

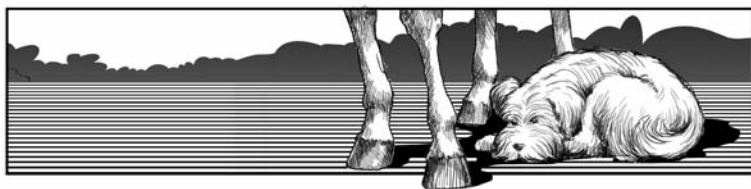
ΜΑΝΟΣ ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ

Ζήσε όπως
ο Δον Κιχώτης

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΔΙΔΑΣΚΕΥΗ ΤΟΥ ΚΛΑΣΙΚΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΟΥ ΜΙΓΚΕΛ ΝΤΕ ΘΕΡΒΑΝΤΕΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΠΑΥΛΙΔΗΣ

1

Ο ΣΚΥΛΟΣ

Εγώ, ο Τριστάνο

Κανείς, σχεδόν, δε με είχε προσέξει όσα χρόνια έζησα δίπλα του.

Και γιατί, άλλωστε;

Εγώ ένας μικρόσωμος συνηθισμένος σκύλος είμαι· ίσως και άσχημος.

Μπασταρδάκι – έτσι με χαρακτήρισε ο κυρ Σάντσο Πάνσα κι έπαψε να ασχολείται μαζί μου.

Μικρόσωμος, συνηθισμένος σκύλος. Και δίπλα μου ένα ολόλευκο, ξερακιανό και γερασμένο άλογο – αυτό ναι, τράβαγε τα βλέμματα όλων!

Όπως κι εκείνον – δε γινότανε να μην τον προσέξεις.

Για τον αφέντη μου, λέω. Τον Ιπότη της Ελεεινής Μορφής, τον ζακουστό πλέον στον κόσμο όλο Δον Κιχώτη από τη Μάντσα.

Τότε όλα αυτά.

Τότε που –είπαμε– εγώ ήμουνά ένα κουτάβι κι αυτός ξεκίναγε να μάθει στους ανθρώπους να... Να ζούνε με τα όνειρά τους!

* * *

Η πρώτη εικόνα που θυμάμαι είναι το πρόσωπο ενός ανθρώπου να σκύβει από πάνω μου.

Πρόσωπο αδύνατο, με ρυτίδες και αραιά, γκριζα γένια γύρω από το πιγούνι του.

Και μετά –η δεύτερη εικόνα – ήταν το βλέμμα αυτού του ανθρώπου.

Αυτό το βλέμμα είναι που μου άλλαξε όλη τη ζωή.

Πάντα εκείνος που πρώτος σε κοιτά και πάνω σου ρίχνει τη ματιά του είναι κι αυτός που θα καθορίσει το τι θα γίνεις.

Γι' αυτό είναι που όλοι –άνθρωποι και ζώα– μιλάμε για τη ματιά της μάνας μας. Για το βλέμμα της που μας χάρισε το πρώτο σκίρτημα της καρδιάς.

Αλλά εγώ δε γνώρισα μανούλα.

Δεν ξέρω πώς ήταν. Η ματιά της δε με έντυσε· το χνώτο της δε με ζέστανε.

Όλα αυτά εκείνος ο άντρας μου τα χάρισε.

Μαζί και το όνομά μου.

Πρώτα, λοιπόν, με είχε κοιτάξει. Μαύρα, κατάμαυρα τα μάτια του, αλλά μια φλογίτσα ξεχώρισα να φουντώνει εκεί στις κόγχες των ματιών του.

Και στη συνέχεια, κάτι σα χαμόγελο ήρθε να γλυκάνει το σοβαρό του πρόσωπο.

«Βρε συ!... Σε πετάξανε;...» είπε και η φωνή του ήταν σιγανή, λες κι ήθελε να κρύψει τη γλύκα της, να μην τη φανερώσει.

Κι έσκυψε ο άντρας εκείνος και με πήρε μέσα στα χέρια του. Οσμίστηκα τη μυρωδιά του. Δενδρολίβανο και λεβάντα.

Μπορεί να πείναγα. Μα εκείνη η αγκαλιά με νανούρισε. Και σχεδόν κοιμήθηκα.

Σχεδόν... Πάντως τον άκουσα να μονολογεί – ψιθυριστά πάντα...

«Τριστάνο... Έτσι θα σε πω...»

Τριστάνο, λοιπόν, το όνομά μου – όπως κάποιου παλιού ιππότη, έμαθα αργότερα.

Και το όνομα του άντρα που με έφερε στο σπίτι του – σε λίγο θα το μάθαινα.

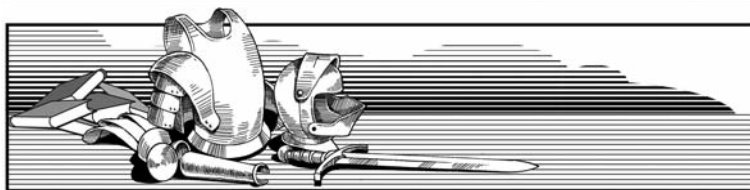
Δον Κιχάδα... Έτσι άκουσα να τον φωνάζουνε όσοι ζούσανε μαζί του – τρεις όλοι κι όλοι. Ένας γερο-υπηρέτης για τα θελήματα, μια οικονόμος να φροντίζει το νοικοκυριό και μια κοπελίτσα –μικρανισιά του άρχοντα– να βοηθά στη λάτρα της κουζίνας.

Δον Κιχάδα, λοιπόν...

Και το παλιό αρχοντικό χτισμένο –εδώ και πάνω από εκατό χρόνια– κοντά στην πόλη Μάντσα.

Σε λίγο καιρό, ο ίδιος θα αποφάσιζε πως με άλλο όνομα θα γινόταν γνωστός.

Δον Κιχώτης!
Δον Κιχώτης από τη Μάντσα.
Μάλιστα. Γι' αυτόν έχω σκοπό να σας μιλήσω.
Έτσι όπως εγώ τον γνώρισα.
Ο Δον Κιχώτης που έζησα μαζί του – γι' αυτόν γρά-
φω εγώ, ο Τριστάνο, ο σκύλος.
Ο σκύλος του.

2

Η ΑΡΧΗ

Να ζεις με όνειρο και φαντασία

Τριγυρνούσα μέσα στο μεγάλο σπίτι.

Ένα κουτάβι θέλει όλα να τα γνωρίζει. Ανακαλύπτει τα μυστικά των μυρωδιών.

Κάθε σπιτικό έχει τη δική του μυρωδιά.

Αναζητούσα να γνωρίσω αυτή που χαρακτήριζε το δικό μου σπίτι. Το σπίτι του άντρα που με είχε υιοθετήσει.

Ολοζώντανο αρχοντικό θα ήταν στις μέρες του. Κάποτε. Μα τώρα πια μια ξεπεσμένη αρχοντιά κυκλοφορούσε μέσα στα δωμάτια που σπάνια ανοίγανε τα παράθυρά τους να τα φωτίσει ο ήλιος, στα κελάρια που αράχνες πλέκανε τα δίχτυα τους ανάμεσα στα δοκάρια που κάποτε από εκεί θα κρεμιόντουσαν παστά χοιρινά και πλεξίδες με σκόρδα.

Πέρα από την κουζίνα, όπου πάντα υπήρχε ένα τσουκάλι να βράζουν μέσα του κολοκύθια, μπιζέλια και ίσως μια όρνιθα ή τρία τέσσερα πιτσούνια, πέρα και από το πλυσταριό όπου κάθε δεκαπέντε μέρες η μικρανησιά γέμιζε με βραστό νερό και αλισίβα το καζάνι της μπουγάδας, το μόνο δωμάτιο που είχε ζωή και κάθε φορά μια νέα οσμή να με ξεσηκώνει ήταν η κάμαρα του άρχοντα.

Έπιπλα λίγα. Ένα τραπέζι, τρεις καρέκλες, μια πολυθρόνα... Ένα ντιβάνι και δίπλα του το χαλάκι που κοιμόμουνα.

Κι ολόγυρα αυτά που είχαν τις πιο έντονες μυρωδιές. Τα βιβλία.

Κάθε βιβλίο διαφορετικά μύριζε από τα άλλα. Γιατί το καθένα άλλα χέρια το είχαν πριν από χρόνια ξεφυλλίσει, στο καθένα άλλοι ήρωες ζούσανε μέσα στις σελίδες του.

Μα όλα είχαν ποτιστεί από το χνώτο του αφέντη μου.

Όλα είχαν κάτι κοινό – το ίδιο όνειρο θέλανε να κάνουνε αλήθεια.

Βιβλία με ιπποτικές ιστορίες!

Με πράξεις ηρωικές, με έρωτες να συγκλονίζουν, με ιππότες να αψηφούνε τον θάνατο.

Αχ, όλα περιγράφανε έναν κόσμο...

Έναν κόσμο που είχε χαθεί... Ή μπορεί και ποτέ να μην είχε υπάρξει.

* * *

Ο κύρης του σπιτιού από την ώρα που ξύπναγε –αχά-
ραγα ακόμα– μέχρι το βράδυ αργά –οι κουκουβάγιες
μόνο ξαγρυπνούσανε ως εκείνη την ώρα– πάντα βυθι-
σμένος σε ένα βιβλίο ήτανε.

Ξεφύλλιζε τις σελίδες και του άρεσε να απαγγέλλει
με σιγανή φωνή όσα διάβαζε με τα μάτια του.

«Ακούω όσα αισθάνομαι...» έσκυβε το κεφάλι και
μου εξηγούσε. «Όσα από τα όνειρα αξίζουν τα βλέπω
να γίνονται αληθινά...»

Εγώ –εκεί στο χαλάκι μου πάντα– κούναγα την ου-
ρά μου να του δείξω το πόσο με ευχαριστούσε να
ακούω τις όμορφες ιστορίες που ήταν γραμμένες μέσα
στα βιβλία εκείνα.

Ιστορίες που μιλούσαν για γενναίους ιππότες, για
πανέμορφες αρχόντισσες, για κάστρα χτισμένα σε ψη-
λά βουνά, για καράβια που αρμενίζανε σε αγριεμένα
πελάγη.

Και η πιο αγαπημένη μου, αυτή που ποτέ μου δε χόρ-
ταινα να την ακούω; Ε, ποια άλλη από κείνη που μι-
λούσε για το ευγενικό παλικάρι, το συνονόματό μου,
και την καλή του. Τον Τριστάνο και την Ιζόλδη.

Αν δεν ήμουνα σκύλος, αλλά άνθρωπος, σίγουρα θα
βούρκωνα με τα όσα οι δυο ερωτευμένοι νέοι είχαν
γνωρίσει.

Μα ήταν κι άλλες οι καθημερινές χαρές μου.

Ο άντρας που στα πόδια του εγώ ξάπλωνα άλλοτε
με έβλεπε σαν ένα γρήγορο κυνηγόσκυλο, άλλοτε σαν

ατρόμητο σκυλί που έσωζε τη ζωή ενός παιδιού από τα σαγόνια αρκούδας, άλλοτε πάλι με κράταγε στην αγκαλιά του απαλά, ίδιο λες πως είχα γίνει με σκυλάκι συντροφιάς. Κι άλλοτε, πάλι, έσκυβε και μου έξυνε τα αυτιά και μου πρότεινε – «Λοιπόν, Τριστάνο, τι λες; Είσαι για μια βόλτα μέχρι το ποταμάκι;».

Τέτοιες οι δικές μου οι χαρές – από βιβλίο σε βιβλίο μπαινόβγαινα και το φανταστικό δίπλα στεκότανε στην αλήθεια.

Ας είναι...

Πάντως, όλες εκείνες οι ιστορίες μου μαθαίνανε όμορφες λέξεις – αρχοντιά, περηφάνια, αξιοπρέπεια. Ναι, ήταν ιστορίες που μου γνωρίζανε μεγάλα συναισθήματα – έρωτα και αγάπη, πίστη και αφοσίωση, φιλευσπλαχνία και αλτρουισμό.

«Όλα όσα χαρακτηρίζανε μια εποχή άλλη... Εποχή περασμένη...» άκουγα τον κύρη μου να μου εξηγεί και να αναστενάζει.

Σχεδόν κάθε μέρα, όλο και κάποιος περαστικός παρατητής περνούσε από το παλιό αρχοντικό και είχε ένα ακόμα βιβλίο να προτείνει στον αφέντη να αγοράσει.

Και εκείνος μήτε την τιμή ρώταγε μήτε κι έκανε δεύτερη σκέψη.

Το αγόραζε.

Και η οικονόμος γκρίνιαζε και του παραπονιότανε.

«Σε λίγο μήτε για να φάμε θα υπάρχουν χρήματα, μήτε και για να ζεσταθούμε...»

Μα ο κύρης λες και δεν την άκουγε.

Μέρα τη μέρα ολοένα και η ματιά του γινότανε σαν ταξιδιάρικο πουλί που φτερούγαγε σε ελεύθερους ουρανούς.

Τα ζήλευα τα πουλιά. Πλάσματα που μπορούν να δούνε τον κόσμο που υπάρχει από την άλλη πλευρά των βουνών, να φτάσουν στις απέναντι ακρογιαλιές της θάλασσας.

Μα αν εγώ λαχτάραγα να ήμουν πουλί για να κάνω τις επιθυμίες μου αλήθειες, ο κύρης μου άλλο λαχτάραγε.

«Δεν πάει άλλο, Τριστάνο μου!» κάποιο χάραμα που τον είχε βρει ξάγρυπνο, έσκυψε και μου ψιθύρισε στο αυτί. «Το πήρα απόφαση!... Κάποιος πρέπει να το τολμήσει!» αναστέναξε.

Την είχε πάρει την απόφασή του!

Θα έδειχνε στον κόσμο τι σημαίνει να ζεις με όνειρο και φαντασία.

Θα έδειχνε στους άλλους τι σημαίνει να ζεις όπως ο Δον Κιχώτης.

Ένα άλογο και μια πανοπλία

Ναι, Δον Κιχώτης.

Έτσι αποφάσισε πως από τη μέρα εκείνη πια θα τον λέγανε.

Όνομα ταιριαστό σε κάποιον που ξεκινά να δει με άλλο μάτι τον κόσμο.

Όνομα που κανείς άλλος δε θα το είχε.

Το θυμάμαι εκείνο το πρωινό.

Ο ήλιος μόλις είχε ξεμυτίσει από το απέναντι βουνό και ο ουρανός έδειχνε πως θα είχε για ώρες μια από τις πλέον λαμπερές γαλάζιες αποχρώσεις του.

Ξεκίναγε μέρα ανάλαφρη.

Σαν μια κοπέλα που ετοιμαζότανε να συναντήσει τον καλό της – έτσι μοσχομύριζε ο κήπος.

Ο κύρης μου στάθηκε στο ανοιχτό παράθυρο. Από τη μισάνοιχτη λευκή του πουκαμίσα, το στήθος του –που το στόλιζαν μικρές λευκές τριχούλες– ανεβοκατέβηκε καθώς μέσα στα πνευμόνια του ρουφούσε το μυρωδάτο αεράκι.

«Λοιπόν...» συνέχισε, αλλά δεν ξέρω πια αν σε μένα πάνταμίλαγε ή μήπως στη φτελιά που άπλωνε τα κλαδιά της έως τα παραθυρόφυλλα. «Λοιπόν, από σήμερα ονομάζομαι Δον Κιχώτης και από σήμερα θα προσπαθώ καθέναν που αδικεί να τον τιμωρώ, κάθε αδύναμη γυναίκα ή παιδάκι ορφανό από πατέρα ή μάνα να προστατεύω...»

Τέτοια τον άκουσα να λέει και μέσα στο βλέμμα του ξεχώρισα την απόφασή του.

Ένας γενναίος ιππότης, ίδιος με κείνους του παλιού καιρού – έτσι πια φανταζότανε τον εαυτό του. Τέτοιος είχε γίνει.

Όσα από τα όνειρά μου αξίζουν, τα βλέπω να γίνονται αλήθεια, θυμήθηκα το τι κάποτε μου είχε εμπιστευθεί.

Μεγάλη η τόλμη του!

Ήδη μπορούσε να «δει» τις γενναίες πράξεις που τον περιμένανε – αιχμαλώτους θα απελευθέρωνε, σκοτεινούς ιππότες θα κυνήγαγε, γίγαντες ληστές θα εξολόθρευε, και εκείνους τους μοχθηρούς μάγους που φυλάκιζανε πριγκίπισσες σε σκοτεινά πηγάδια είχε σκοπό να αντιμετωπίσει.

Ιππότης όπως οι παλιοί – Λανσελότος, Αρθούρος, Γκάβιν... Πέρσιβαλ.

Τώρα ένας ακόμα – ο Δον Κιχώτης.

Από τη Μάντσα, αυτός.

* * *

Αν οι ιππότες συνηθίζανε να έχουν δίπλα τους έναν σκύλο, τότε η αφεντιά μου θα είχε γίνει διάσημη.

Μα κανείς τροβαδούρος, ποτέ, δεν τραγούδησε τα κατορθώματα ιππότη που είχε συντροφιά του ένα σκυλί.

Αντίθετα, πολλά τραγούδια γραφτήκανε για τον πιο πιστό υπηρέτη κάθε ευγενικού άρχοντα. Το άλογό του.

Έτσι και ο καλός μου Δον Κιχώτης το πρώτο πράγμα που έκανε εκείνη τη μέρα της μεγάλης αλλαγής στη ζωή του ήταν να πάει στον στάβλο του.

Μέσα εκεί τεμπελιάζανε τρία γαϊδουράκια και ένα μονάχα άλογο.

Κι ο Δον Κιχώτης στάθηκε μπροστά στο άλογο αυτό που, εκείνη την ώρα, είχε μισόκλειστα τα μάτια και νωχελικά κούναγε την ουρά του για να διώχνει μια ενοχλητική αλογόμυγα από τα καπούλια του.

Ένα λευκό άλογο. Ένα σκελετωμένο λευκό άλογο. Ένα γέρικο, σκελετωμένο λευκό άλογο.

Όλοι πρέπει να το είχαν ξεχάσει. Ζούσε στον στάβλο, έτρωγε το λιγοστό σανό που του έβαζε ο γερο-υπηρέτης μπροστά του και... Και περίμενε να το συναντήσει ο Χάρος.

Μα κανείς ποτέ δε γνωρίζει ποια θα είναι η μοίρα του.

Το άλογο αυτό, το γέρικο και το αδύνατο, ο Δον Κιχώτης το είδε διαφορετικά.

Ένα όλο μυς, κάτασπρο άτι, έτοιμο να τον συντροφέψει στα ιπποτικά του κατορθώματα.

Κι έτσι έγινε... Από ένα όνειρο, βγήκε μια αλήθεια.

Κι εγώ την είδα.

Ναι, είδα ξαφνικά μπροστά μου να στέκεται, αγέρωχο και με καμάρι και περίσσια χάρη να τινάζει τη χαιτή του, ένα πανώριο ζώο.

Κι άκουσα τον Δον Κιχώτη να του δίνει ένα όνομα που ταίριαζε σε περήφανο τετράποδο σύντροφο γενναίου ιππότη.

«Ροσινάντε!» με βαριά, βραχνή φωνή βάφτισε το άλογο.

Όμορφο όνομα... Το ζήλεψα.

Όχι πως και το δικό μου δεν είναι όμορφο... Αλλά άλλος είναι ο πασίγνωστος Τριστάνος.

Ενώ άλλος Ροσινάντε δεν υπήρχε. Μήτε και θα υπάρξει!

Ας είναι! Δεν παραπονέθηκα.

Με ένα σιγανό γάβγισμα χαιρέτησα τον νέο μου φίλο και τον άφησα στις φροντίδες του γερο-υπηρέτη.

Ο Δον Κιχώτης είχε δώσει διαταγή να βουρτσιστεί καλά το τρίχωμα του αλόγου.

«Μέχρι να λάμψει!» είχε ξεκαθαρίσει.

Και βιάστηκε να επιστρέψει στο αρχοντικό.

Από πίσω του κι εγώ.

Τον είδα να ανεβαίνει τα σκαλιά για τη σοφίτα.

Και τον ακολούθησα.

* * *

Στη σοφίτα δεν είχε τύχει να βρεθώ άλλη φορά.

Αχ, πόσες μυρωδιές εκεί μέσα υπήρχαν!

Είχα κολλήσει τη μουσούδα μου στο σκονισμένο πάτωμα και δεν ήξερα προς τα πού να τρέξω να ανακαλύψω τι έκρυβε η κάθε οσμή.

Ανάμεσα σε ιστούς αράχνης και σκόνη πολλών ετών, είδα παλιούς πίνακες, είδα ξεχασμένα στρωσίδια, ξύλινα παιδικά παιχνίδια, φορέματα μισοσχισμένα που κάποτε θα είχαν στολίσει τα κορμιά αρχοντικών γυναικών.

Ξεχάστηκα και όταν πια αποφάσισα να δω τι έκανε ο Δον Κιχώτης, τόσο ξαφνιαστήκα που έγειρα το κε-

φάλι μου από τη μια μεριά και κάθισα στα πισινά μου ποδαράκια – η στάση που έπαιρνα όταν κάτι με εντυπωσίαζε πολύ.

Ο Δον Κιχώτης είχε βγάλει μέσα από ένα μπαούλο μια ολόκληρη πανοπλία.

Κανενός προπάππου του μάλλον... Μα αν κάποτε μπορεί να ήταν όλο λάμψη, τώρα λεκέδες σκουριάς τη στολίζανε, κι έτσι όπως ο Δον Κιχώτης πήρε να δοκιμάζει το πάνω μέρος της και να προσπαθεί να δει αν ταιριάζει σωστά στους ώμους και στα πλευρά του, ακούστηκαν τριγμοί. Οι αγκώνες δε λυγίζανε εύκολα και το ίδιο δύσκολα λυγίσανε τα ατσαλένια γάντια.

Έβγαλα ένα παραπονιαρικό γάβγισμα. Εδώ δεν ήταν εύκολο ό,τι ονειρεύτηκες να το κάνεις αληθινό. Δεν παίζει κανείς με μέταλλα και βίδες.

Λάθος που έκανα!

Ο Δον Κιχώτης στράφηκε και με κοίταξε.

«Όταν το όνειρο δε γίνεται αληθινό, τότε κάνε την αλήθεια σου όνειρο!» είπε και μέσα από το μπαούλο έβγαλε πανιά και σιδερόβουρτσες και κρέμες και γράσα.

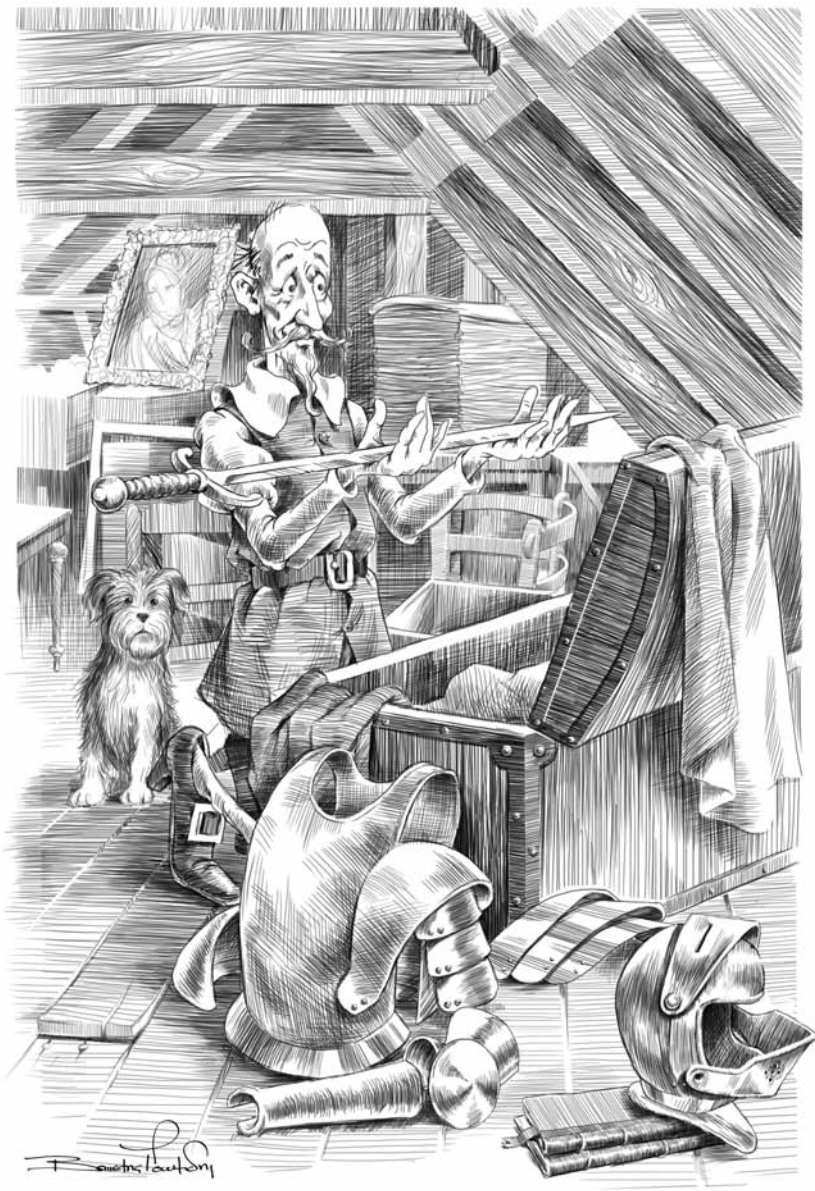
Και ανασκουμπώθηκε.

Και όλο έτριβε, γυάλιζε, βίδωνε.

Στο τέλος η πανοπλία ήρθε κι αγκάλιασε το λιπόσαρκο κορμί του.

Κι εγώ τώρα πια όλο ενθουσιασμό γάβγισα.

Μπορεί να μην ήταν πανοπλία του κουτιού, μπορεί κάποιιοι λεκέδες σκουριάς να είχαν ξεμείνει, μπορεί κι

R. R. R. R. R.

όταν ο Δον Κιχώτης σήκωνε το δεξί του πόδι να ακουγότανε ένα γκρινι, ενώ όταν κούναγε το δεξί του χέρι να έβγαινε ένας ήχος που θύμιζε κλειδί που γυρνά σε αχρησιμοποίητη κλειδαριά αχυρώνα, αλλά...

Αλλά ήταν πια μια πανοπλία που έδειχνε τις παλιές της δόξες.

Ήταν ένα όνειρο που είχε γίνει αλήθεια.

Δουλσινέα, Δέσποινα των Λογισμών

Μια ολόκληρη μέρα πέρασε ο Δον Κιχώτης κλεισμένος μέσα στη σοφίτα για να σουλουπώσει την παλιά πανοπλία. Κάπου σε μια γωνιά ανακάλυψε κι ένα σπαθί, ένα κοντάρι, μια ασπίδα... Ακόμα και περικεφαλαία ξετρώπωσε. Βέβαια ήταν εντελώς ξεχαρβαλωμένη, αλλά εκείνος κατάφερε να ενώσει τα διάφορα κομμάτια της με κάτι λεπτά δερμάτινα λουριά. Ναι, ήταν ικανοποιημένος.

«Μπορεί αύριο κιόλας να ξεκινήσουμε...» είπε κι εγώ κούνησα χαρούμενος την ουρά μου.

Είχα καταλάβει πως θα με έπαιρνε μαζί του.

«Όμως...» συνέχισε και τώρα πια μονολογούσε. «Όμως δεν πρέπει να πω σε κανένα για τον λόγο που θα ξεκινήσω...» Και να που πάλι στράφηκε προς τη μεριά μου: «Τ' άκουσες, Τριστάνο; Μπας και σου ξεφύγει τίποτε στους κυρίους που έρχονται και μου κάνουν επισκέψεις... Έτσι και μάθουν τα σχέδιά μου, θα αρχίσουν

την γκρίνια και τις ανόητες συμβουλές... Πού θα τρέχεις τώρα εσύ σ' αυτή την ηλικία! και Περάσανε πια οι καιροί των ιπποτών!... Τόσο τους κόβει, τέτοια λένε!»

Κούνησα και πάλι την ουρά μου.

Είχα καταλάβει πως μιλούσε για τον παπά του χωριού και τον κουρέα. Κι ακόμα για τον νεαρό φοιτητή, τον Καρασκό, που τις μέρες των διακοπών του ερχότανε να συμβουλευτεί κάποια παλιά βιβλία χημείας και μαθηματικών από τη βιβλιοθήκη.

Αυτοί οι τρεις ήταν και οι μόνοι επισκέπτες στο ξεπεσμένο αρχοντικό μας, κι όποτε ερχόντουσαν συνέχεια πετούσαν σπόντες στον ιδαλγό αφέντη μου για το πόσο κακό του κάνει να ονειρεύεται, κι ακόμα τον συμβούλευανε να πάψει να διαβάζει με τόση μανία μυθιστορήματα της ιπποσύνης και να ξεσηκώνεται από τα κατορθώματα των ιπποτών που σε άλλες εποχές, περασμένες, είχαν ζήσει.

«Αύριο, λοιπόν, ξεκινάμε!» μονολόγησε ο Δον Κιχώτης.

Κι αφού έτσι αποφάσισε, μου σφύριξε και βγήκαμε από τη σοφίτα.

Μα δεν είχαμε καλά καλά μπει στην κάμαρά του, όταν τον βλέπω να κοντοστέκεται και να χτυπά με την παλάμη το κούτελό του.

«Μα πώς ήταν δυνατόν να ξεχάσω το σπουδαιότερο!» φώναξε και αναστέναξε. «Ιππότης χωρίς αρχοντοπούλα που θα της αφιερώνει τους άθλους του και που θα

στέλνει να την προσκυνάνε εκείνοι που θα έχουν νικηθεί από το σπαθί του, δεν μπορεί να υπάρξει!» μου εξήγησε και άνοιξε το παράθυρο και πήρε να συλλογιέται.

Δεν μπορούσα να τον βοηθήσω. Τι, δηλαδή, εγώ θα διάλεγα την αρχοντοπούλα που θα γινότανε η Δέσποινα των Λογισμών του;

Αυτά μόνος του ο καθείς τα αποφασίζει.

Κουλουριάστηκα στο χαλάκι μου και περίμενα να ακούσω την απόφασή του.

Κι εδώ που τα λέμε, είχα ανάγκη και από λίγη ξεκούραση και λίγη ησυχία. Μια ολόκληρη μέρα μέσα στη σοφίτα με κείνη τη φασαρία των σκουριασμένων σιδηρικών... Ε, είχα κάπως ζαλιστεί.

Ίσως γι' αυτό και να με πήρε ο ύπνος. Μα όχι για πολύ. Με ξύπνησε η φωνή του Δον Κιχώτη.

«Κοιμάσε, βρε!» με σκούντηξε. «Τη διάλεξα την κοπέλα που θα γίνει Δέσποινα των Λογισμών μου...»

Κάθισα στα πισινά μου πόδια και τέντωσα τα αυτιά μου.

Ποια να ήταν η τυχερή; Εδώ που τα λέμε, δεν μπορούσα καμιά κοπέλα να σκεφτώ άξια για μια τέτοια τιμή. Ποτέ μου δεν είχα δει αρχοντοπούλα. Στις βόλτες μας στα γύρω τα χωράφια, μόνο κάποιες χωριατοπούλες είχαμε συναντήσει.

Κι όμως, έκανα λάθος... Πιο σωστά είχα ξεχάσει τα λόγια του αφέντη μου – *Όταν το όνειρο δε γίνεται αληθινό, τότε κάνε την αλήθεια σου όνειρο!*

Μία από κείνες της κοπελιές που είχαμε δει στους αγρούς είχε διαλέξει ο Δον Κιχώτης.

«Την έχω προσέξει και σε ένα πανηγύρι... Νομίζω χόρευε...» μου χαμογέλασε. «Μπορεί απλώς να χοροπηδούσε...» συνέχισε και αμέσως μετά χτύπησε με τη γροθιά του το στήθος στο μέρος της καρδιάς. «Δε θυμάμαι πώς τη λέγανε... Μπορεί Αλφόνσα... Κάτι τέτοιο... Όνομα κοινό και κακόηχο... Μα εγώ από εδώ κι εμπρός μόνο με ένα όνομα θα την αποκαλώ... Όνομα που μόνο αυτή θα το 'χει... Η Δέσποινα των Λογισμών μου... Δουλσινέα, το όνομά της!» είπε και η φωνή του είχε γίνει τρυφερή.

Είχε νυχτώσει. Από τον κήπο έφτανε η μυρωδιά του νυχτολούλουδου.

Επέστρεψα στο χαλάκι μου.

Άφησα τον κύρη μου να κοιτά το φεγγάρι στον ουρανό.

Σκέφτηκα πως είναι όμορφο να είσαι ερωτευμένος.

Με ένα όνειρο; – θα μου πείτε.

Ναι, γιατί όχι; – σας απαντώ εγώ.

Μη βιάζεστε να διαφωνήσετε μαζί μου...

Ακούστε τη συνέχεια αυτών που έχω να σας διηγηθώ.

Προς το παρόν σκεφτείτε πως έχετε γνωριστεί με έναν σκύλο που ακούει στο όνομα Τριστάνος· με ένα άλογο που το φωνάζουνε Ροσινάντε· με μια δεσποσύνη που τη λένε Δουλσινέα... Και μ' έναν ιππότη ξακουστό – για τον Δον Κιχώτη από τη Μάντσα λέω.